

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการลาของอาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2516 นี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะหาจำนวนวันลาของอาจารย์เพื่อดูว่ามีจำนวนวันลาในแต่ละประเภทมากกว่าที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้หรือไม่ หากความแตกต่างระหว่างจำนวนวันลาของแต่ละประเภท โดยแยกตามคุณลักษณะบางอย่างของผู้ลาและแยกตามขนาดของวิทยาลัย เปรียบเทียบสัดส่วนของอาจารย์ที่ลาในประเภทต่าง ๆ กับสัดส่วนของอาจารย์ทั้งหมด หากความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ลา กับประเภทของการลา หากความสัมพันธ์กันในระหว่างคุณลักษณะต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ลา และหาจำนวนเงินที่รัฐต้องเสียให้อาจารย์ที่ลาโดยแยกตามตำแหน่งหน้าที่ราชการ เป็นชั้น เอก ชั้นโท ชั้นตรี และชั้นจัตวา

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากทะเบียนประวัติข้าราชการครูกรมอาชีวศึกษา และที่แผนกทะเบียนของสถานศึกษาในสังกัดกองวิทยาลัย กรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครและบันทึกรายละเอียดลงในแบบฟอร์มการเก็บข้อมูล รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ เพศ ภาวะสมรส อายุราชการ อายุจริง วุฒิ และตำแหน่งหน้าที่ราชการ ของอาจารย์ที่ลาแต่ละคน พร้อมทั้งบันทึกอัตราเงินเดือน

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาแยกตามการลา 6 ประเภท คือ ลาป่วย ลากิจ ลาศึกษาตลาคลอด ลาอุปสมบท และลาอบรมและดูงาน แล้วหาการยอดของจำนวนอาจารย์ที่ลา หาการยอดของจำนวนวันลา และหาค่าเฉลี่ย (วันต่อคน) ของจำนวนวันลาทั้งหมด ใช้มัธยิมเลขคณิต ($\bar{x}$) วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของวันลาแต่ละประเภทโดยแยกตามคุณลักษณะของอาจารย์ที่ลา และแยกตามขนาดของวิทยาลัย โดยใช้การทดสอบซี (χ^2 -test) ในกรณีที่จำนวนข้อมูลมากกว่า 30 และใช้การทดสอบที (t-test) ในกรณีที่ข้อมูลน้อยกว่า 30 เปรียบเทียบสัดส่วนของอาจารย์ที่ลาในประเภทต่าง ๆ กับสัดส่วน

ของอาจารย์ทั้งหมดโดยใช้การทดสอบภาวะสารูปสนิทดสอบ (Test of goodness of fit) หากความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ลา กับประเภทของการลา และหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ลา โดยใช้การทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square Test) แล้วคำนวณหาจำนวนเงินที่รัฐต้องเสียให้แก่อาจารย์ที่ลาแต่ละคนโดยนับจำนวนวันลาของอาจารย์แต่ละคน หากจำนวนเงินรายวันที่รัฐจ่ายให้อาจารย์แต่ละคน รวมเงินที่รัฐจ่ายให้ตามจำนวนวันลา และรวมเงินที่รัฐจ่ายให้แก่อาจารย์ที่ลาทั้งหมดและแยกตามตำแหน่งหน้าที่ราชการ แล้วหาค่าเฉลี่ยของจำนวนเงินที่รัฐต้องจ่ายให้แก่อาจารย์ที่ลาต่อคนต่อปี

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ในการลาแต่ละประเภทนั้น จำนวนอาจารย์ลาป่วยมีมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ลา กิจ ลา ศึกษา ลา คอลลา ลา อุปสมบท และลาอบรมดูงานตามลำดับ โดยเฉลี่ยแล้ว ในการลาทุกประเภทอาจารย์ลาคนละ 11 วันต่อปี และในการลาแต่ละประเภทนั้น เฉลี่ยแล้ว อาจารย์มีจำนวนวันลาไม่มากกว่าทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ และเมื่อแยกตามคุณลักษณะต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ลาปรากฏว่า โดยเฉลี่ยแล้ว

- 1.1 อาจารย์ชายลาคนละประมาณ 13 วันต่อปี
- 1.2 อาจารย์หญิงลาคนละประมาณ 10 วันต่อปี
- 1.3 อาจารย์โสดลาคนละประมาณ 14 วันต่อปี
- 1.4 อาจารย์สมรสแล้วลาคนละประมาณ 9 วันต่อปี
- 1.5 อาจารย์ที่มีอายุราชการ 1 ถึง 5 ปี ลาคนละประมาณ 16 วันต่อปี
- 1.6 อาจารย์ที่มีอายุราชการระหว่าง 6 ถึง 10 ปี ลาประมาณคนละ 12 วันต่อปี
- 1.7 อาจารย์ที่มีอายุราชการระหว่าง 11 ถึง 15 ปี ลาประมาณคนละ 11 วันต่อปี
- 1.8 อาจารย์ที่มีอายุราชการระหว่าง 16 ถึง 20 ปี ลาประมาณคนละ 10 วันต่อปี
- 1.9 อาจารย์ที่มีอายุราชการ 20 ปีขึ้นไป ลาประมาณคนละ 5 วันต่อปี
- 1.10 อาจารย์ที่มีอายุจริงระหว่าง 20 ถึง 30 ปี ลาประมาณคนละ 17 วันต่อปี

- 1.11 อาจารย์ที่มีอายุจริงระหว่าง 31 ถึง 40 ปี ลาประมาณคนละ 11 วันต่อปี
- 1.12 อาจารย์ที่มีอายุจริงระหว่าง 41 ถึง 50 ปี ลาประมาณคนละ 6 วันต่อปี
- 1.13 อาจารย์ที่มีอายุจริงระหว่าง 51 ถึง 60 ปี ลาประมาณคนละ 5 วันต่อปี
- 1.14 อาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีลาประมาณคนละ 13 วันต่อปี
- 1.15 อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาตรีลาประมาณคนละ 10 วันต่อปี
- 1.16 อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโทลาประมาณคนละ 8 วันต่อปี

2. ในการหาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของวันลาแต่ละประเภทโดยแยกตามคุณลักษณะบางอย่างของผู้ลา และแยกตามขนาดของวิทยาลัย ปรากฏว่า

2.1 ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วย และจำนวนวันลากิจของอาจารย์ชายและอาจารย์หญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาศึกษาต่อของอาจารย์ชายและอาจารย์หญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2.2 ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วยของอาจารย์โสดและอาจารย์ที่สมรสแล้ว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลากิจและจำนวนวันลาศึกษาต่อของอาจารย์โสดและอาจารย์ที่สมรสแล้ว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2.3 ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วย จำนวนวันลากิจ และจำนวนวันลาศึกษาต่อของอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาตรี ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2.4 ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วย จำนวนวันลากิจ และจำนวนวันลาศึกษาต่อของอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2.5 ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วย จำนวนวันลากิจ และจำนวนวันลาศึกษาต่อของอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาตรีและอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโท ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2.6 ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วย จำนวนวันลากิจ และจำนวนวันลาศึกษาต่อของอาจารย์ในวิทยาลัยขนาดใหญ่และอาจารย์ในวิทยาลัยขนาดเล็กไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3. ในการเปรียบเทียบสัดส่วนของอาจารย์ที่ลาในแต่ละประเภทกับสัดส่วนของอาจารย์ทั้งหมด ปรากฏว่า

3.1 จำนวนอาจารย์ที่ลาป่วยแยกตามเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนจำนวนอาจารย์ที่ลากิจและลาอบรมและดูงานแยกตามเพศ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.2 จำนวนอาจารย์ที่ลาป่วยและลากิจแยกตามภาวะสมรสไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนจำนวนอาจารย์ที่ลาศึกษาต่อและอบรมดูงานแยกตามภาวะสมรส แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3.3 จำนวนอาจารย์ที่ลาป่วยและลากิจแยกตามอายุราชการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนจำนวนอาจารย์ที่ลาศึกษาต่อและอบรมดูงานแยกตามอายุราชการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.4 จำนวนอาจารย์ที่ลาป่วยและลาศึกษาต่อและอบรมดูงานแยกตามอายุจริง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนจำนวนอาจารย์ที่ลากิจแยกตามอายุจริง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.5 จำนวนอาจารย์ที่ลาป่วย ลากิจ และลาศึกษาต่อและอบรมดูงานแยกตามวุฒิ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3.6 จำนวนอาจารย์ที่ลาป่วยและลาศึกษาต่อและอบรมดูงาน แยกตามขนาดของวิทยาลัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนจำนวนอาจารย์ที่ลากิจแยกตามขนาดของวิทยาลัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

4. จำนวนวันลาของอาจารย์เมื่อแยกตามเพศ ภาวะสมรส อายุราชการ อายุจริง และวุฒิ ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กับประเภทของการลาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

5. ในการหาความสัมพันธ์กันระหว่างคุณลักษณะต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ลา ปรากฏว่า
- 5.1 เพศของผู้ลา ไม่มีความสัมพันธ์กับภาวะสมรส อายุราชการ และอายุจริง แต่มีความสัมพันธ์กับวุฒิอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
  - 5.2 ภาวะสมรสของผู้ลา มีความสัมพันธ์กับอายุราชการและอายุจริงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับวุฒิ
  - 5.3 อายุราชการของผู้ลา มีความสัมพันธ์กับอายุจริงและวุฒิอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
  - 5.4 อายุจริงของผู้ลา มีความสัมพันธ์กับวุฒิอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
6. จำนวนอาจารย์ที่ลาทั้งหมดมี 627 คน มีจำนวนวันลา 9355 วัน จำนวนเงินที่รัฐต้องเสียให้แก่อาจารย์ที่ลาทั้งหมด 630,479.95 บาท เฉลี่ยแล้วรัฐต้องเสียเงินให้แก่อาจารย์คนละ 1005.55 บาทต่อปี ในขณะที่ลา

อภิปรายผล

1. ในการลาทั้ง 6 ประเภทนั้น อาจารย์ที่ลาป่วยมีมากที่สุด เช่นเดียวกับที่ อุทัย เกษตายนนท์ ได้ทำการวิจัยเรื่องความสูญเสียลาทางการศึกษาอันเนื่องมาจากวันลาของครูโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและธนบุรีในปี พ.ศ. 2508 พบว่า ครูโรงเรียนรัฐบาลเหล่านี้ลาป่วยมากที่สุด เฉลี่ยแล้วครูลาในทุกประเภทประมาณคนละ 10 วันต่อปี และจำปี อุเงิน ได้ทำการวิจัยเรื่องการลาของอาจารย์วิทยาลัยครูในพระนครศรีอยุธยาและธนบุรี ปีการศึกษา 2513 พบว่า อาจารย์วิทยาลัยครูลาป่วยมากที่สุด และเฉลี่ยแล้วครูลาในทุกประเภทประมาณคนละ 15 วันต่อปี สำหรับอาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2516 ที่ได้ทำการวิจัยนี้ พบว่าเฉลี่ยแล้วอาจารย์ลาในทุกประเภท ประมาณคนละ 11 วันต่อปี การที่อาจารย์ลาป่วยมากที่สุดนั้น ตามความเป็นจริงอาจจะมีจำนวนวันลาป่วยไม่มากเท่ากับผลที่ปรากฏ ทั้งนี้เพราะว่าการลาป่วยนั้น เป็นการลาที่สะดวกที่สุด ไม่มีระเบียบอะไรมากนัก อาจารย์จึงลาป่วยกันมาก ทั้ง ๆ ที่อาจจะไม่ป่วยจริงก็ได้ เช่นเมื่อกิจธุระส่วนตัว จะขอลาต้องยื่นใบลาต่อผู้บังคับบัญชาล่วงหน้า เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงลาหยุดได้ บางครั้ง

พนรออนุญาตไม่ได้ก็ขอลาป่วยแทนที่จะลากิจ เพราะการลาป่วยนั้นไม่จำเป็นต้องยื่นใบลา ในวันนั้น มาทำงานวันใดจึงคอยยื่นใบลาวันนั้น และการลาป่วยนั้นผู้ร่วมงานหรือผู้บังคับบัญชา จะเห็นอกเห็นใจเพราะถือว่า การเจ็บป่วยเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ลาลากิจบอย ๆ อาจจะ ถูกเพ่งเล็งก็ได้ ดังนั้นผลของการวิเคราะห์ข้อมูลอาจจะไม่สมบูรณ์นัก เนื่องจากไม่ได้อธิบายความจริง ของการลาบางประเภทดังกล่าวแล้ว

2. ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วยและจำนวนวันลากิจของอาจารย์ชายและอาจารย์ หญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ปรากฏว่าอาจารย์หญิงลาป่วยและลาภิมากกว่า อาจารย์ชาย ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะอาจารย์หญิงมีหน้าที่รับผิดชอบงานที่บ้านมากจึงทำให้ มีการลาป่วยและลาภิมากกว่าอาจารย์ชาย ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วยของอาจารย์โสภ และอาจารย์สมรสแล้วแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ปรากฏว่า อาจารย์โสภลาป่วย น้อยกว่าอาจารย์ที่สมรสแล้ว ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะอาจารย์โสภไม่ต้องการรับผิดชอบภายใน ครอบครัวมากนักแต่อาจารย์ที่สมรสแล้วต้องรับภาระทางบ้านนอกเหนือจากการทำงานประจำ ที่โรงเรียน ส่วนค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาภิและลาศึกษาต่อปรากฏว่าของอาจารย์โสภและ อาจารย์สมรสแล้วไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ค่าเฉลี่ยของจำนวนวันลาป่วย ลาภิ และ ลาศึกษาต่อในแต่ละวุฒิ ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เลย

3. จำนวนอาจารย์ที่ลาในแต่ละประเภทพบว่า อาจารย์ที่ลาป่วยส่วนมากเป็นอาจารย์ หญิงมากกว่าอาจารย์ชาย และเป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 31 ถึง 40 ปี มากที่สุด แสดงให้เห็นว่า นอกจากอาจารย์หญิงจะมีจำนวนวันลาป่วยมากกว่าอาจารย์ชายแล้วยังมีจำนวนคนลาป่วยมาก กว่าอีกด้วย อาจารย์ที่ลาศึกษาต่อและอบรมดูงานส่วนมากเป็นคนโสภมากกว่าคนสมรสแล้ว ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะว่าอาจารย์ที่สมรสแล้วมีภาระกิจทางบ้านมากจึงไม่มีเวลาหรือหาโอกาส ไปศึกษาต่อได้ยากกว่าอาจารย์ที่ไม่มีพันธะใด ๆ นอกจากนั้นพบว่า อาจารย์ที่มีอายุราชการ 1 ถึง 5 ปี และมีอายุจริงระหว่าง 20 ถึง 30 ปี ลาศึกษาต่อมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะ ผู้ที่มีอายุราชการและอายุจริงน้อยจะต้องการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมมากกว่าคนที่อายุมาก และ บางคนอายุราชการสูงแล้วก็ไม่อยากจะไปศึกษาต่อเพราะว่าเงินเดือนเกินแล้ว อาจจะมีบ้าง ที่ต้องการไปศึกษาต่อเพื่อเพิ่มวุฒิ สำหรับการลาภิพบว่าเมื่อแยกตามคุณลักษณะต่าง ๆ แล้ว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

4. จำนวนวันลาในประเภทต่าง ๆ นั้น เมื่อแยกตามเพศ ภาวะสมรส อายุราชการ อายุจริง และวุฒิ ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 คือ อาจารย์หญิงมีจำนวนวันลามากกว่าอาจารย์ชาย อาจารย์โสดมีจำนวนวันลามากกว่าอาจารย์สมรสแล้วอาจารย์ที่มีอายุราชการ 1 ถึง 5 ปี มีจำนวนวันลามากกว่าอาจารย์ที่มีอายุราชการอื่น ๆ อาจารย์ที่มีอายุจริงระหว่าง 20 ถึง 30 ปี มีจำนวนวันลามากกว่าอาจารย์ที่มีอายุจริงอื่น ๆ และอาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีจำนวนวันลามากกว่าวุฒิปริญญาตรีอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะอาจารย์หญิงส่วนใหญ่ ลาป่วย ลากิจ และลาคลอดมากกว่าอาจารย์ชาย ส่วนอาจารย์โสด อาจารย์ที่มีอายุราชการและอายุจริงน้อย และมีวุฒิต่ำ อยู่ในระยะจะทองลาศึกษาต่อ ลาอุปสมบทและลาอบรมครูงาน จึงทำให้มีจำนวนวันลาในประเภทเหล่านี้มากกว่าอาจารย์ที่มีคุณลักษณะอื่น ๆ

5. จำนวนเงินที่รัฐต้องเสียให้แก่อาจารย์ที่ลาคนละประมาณ 1005.55 บาท ต่อปี นั้น ถือว่าเป็นความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาอย่างหนึ่ง เพราะรัฐต้องจ่ายเงินให้แก่อาจารย์ที่ลา นั้นสิ้นเปลืองถึงปีละ 630,479.95 บาท อย่างไรก็ตามเราไม่สามารถจัดการลาให้หมดสิ้นไปได้ นอกจากจะต้องพยายามให้การลานั้นลดลงที่สุดเท่าที่จะทำได้ รัฐจะได้เสียเงินน้อยลงถึงแม้ว่าเงินที่รัฐสูญเสียไปนั้นรัฐจะต้องจ่ายอยู่แล้วก็ตามอาจารย์ไม่ไคลา แต่ถาอาจารย์ไม่ลา เราจะไม่ถือว่าเงินนั้นเป็นเงินสูญเสียเปล่า เพราะเหตุว่าอาจารย์ได้ทำการสอนและนักเรียนได้เรียนอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย จำนวนเงินที่รัฐต้องจ่ายให้แก่อาจารย์ที่ลานั้น อุตัย เคชตานนท์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาอันเนื่องมาจากวันลาของครูโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ปีพ.ศ. 2508 พบว่ารัฐจะต้องจ่ายเงินให้ครูที่ลาคนละ 393.50 บาทต่อปี และจำปี อุเงิน ได้ทำการวิจัยเรื่องการลาของอาจารย์วิทยาลัยครูในพระนครและธนบุรี ปีการศึกษา 2513 พบว่ารัฐต้องจ่ายให้อาจารย์ที่ลาคนละ 883.53 บาทต่อปี จะเห็นว่รัฐต้องจ่ายให้แก่อาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดกองวิทยาลัย กรมอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2516 นั้นเป็นจำนวนเงินมากกว่า

ขอเสนอแนะ

1. ในการศึกษาการลาแต่ละประเภทพบว่าอาจารย์ที่ลาศึกษาต่อและอบรมดูงาน เป็นครูในวัยหนุ่ม-สาว เป็นส่วนมาก สิ่งที่ต้องการสนใจก็คือครูที่มีอายุก็ควรจะมีโอกาสลาไปบ้างหรือไม่ ไม่จำเป็นจะต้องให้ลาศึกษาต่อหรืออบรมดูงานเท่านั้น อาจจะให้ลาไปเพื่อไปทำการวิจัย เขียนตำรา พัฒนาอุปกรณ์การสอน เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ด้านอื่น ๆ เป็นต้น ซึ่งเป็น การลาพักการสอนชั่วคราว แล้วกลับมาทำการสอนตามเดิมเมื่อถึงเวลาหรือเมื่อครบกำหนด การลา

2. จากการศึกษาการลาพบว่าในจำนวนอาจารย์ทั้งหมด มีอาจารย์อบรมเพียง ร้อยละ 0.35 ของการลาทั้งหมด คือมีเพียง 3 คนเท่านั้น แต่ลาเฉลี่ยคนหนึ่งลาประมาณ 103 วัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทางโรงเรียนหรือวิทยาลัยต่าง ๆ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการอบรม น้อยไป นโยบายที่น่าจะเป็นไปได้คือ เพิ่มปริมาณของอาจารย์ที่ลาอบรมให้มากขึ้น แต่ลดค่า เฉลี่ยของวันลาให้น้อยลง คือให้มีคนลามากขึ้นแต่จำนวนวันน้อยลง เป็นต้น หรือทางวิทยาลัย อาจจะทำโครงการอบรมขึ้นเองโดยอาจารย์ที่เข้าอบรมไม่ต้องลาไปที่อื่นก็จะ เป็นการช่วยให้ครูได้ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของตนอีกด้วย

3. เพื่อให้การลาลดลง ทางโรงเรียนควรจะพิจารณาในเรื่องเงินเดือนโดย อาจตั้งเกณฑ์ไว้พิจารณาเองว่า ถ้าครูคนใดปฏิบัติการสอนดี มีจำนวนวันลาลดน้อยที่สุด ไม่เคย มาสายเลย หรือมาทำงานล่วง เวลาจะได้รับการพิจารณาในเรื่องขอขึ้นเงินเดือน และควรจะ กำหนดวันลามากที่สุดเอาไว้สำหรับการพิจารณาความดีความชอบ

4. การปฏิบัติของนักบริหารในปัจจุบัน อาจเป็นสิ่งที่ทำให้การลาไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริง เช่น การเข้มงวดในเรื่องเวลามาทำงาน บางแห่งมาสายเพียง 5 นาทีก็ถูกลงชื่อได้เส้นแดงเสียแล้ว ถ้าหากระเบียบนี้ได้รับการแก้ไขโดยไม่เข้มงวดเกินไปนักอาจจะทำให้การลาลดลงได้ ทั้งนี้เพราะได้รับการช่วยเหลือใน เรื่องการมาสาย บางคนมาสายเพราะเหตุสุดวิสัยจริง ๆ ถ้าหากเข้มงวดมากนักอาจจะลาหยุดไปเลยก็ได้ ซึ่งจะทำให้เกิดผลเสียแก่การเรียนการสอน ดังนั้นถ้าครูคนใดไม่มีชั่วโมงสอนตอนเช้าอาจจะ อนุญาตให้มาสายไปบ้างเป็นครั้งคราวไป นอกจากนี้ถ้าทางโรงเรียนอนุญาตให้อาจารย์ที่ว่าง

จากการสอนไปทำธุรกิจที่จำเป็นบาง เช่น ไปโรงพยาบาล หรือไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้บ้าง การลาของอาจารย์อาจลดน้อยลง เพราะบางคนที่เป็นจะต้องไปธุระในเวลาราชการ เมื่อไม่สามารถจะไปได้ก็จะลาหยุดไปผลเสียหายก็จะเกิดขึ้นแก่โรงเรียน ผู้วิจัยคิดว่าถ้าทางราชการอนุญาตดังกล่าวแล้วคงจะไม่มีอาจารย์คนใดถือโอกาสออกไปทำธุระทุกวัน เป็นแน่

ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยต่อไป

1. การวิจัยเรื่องนี้ได้ศึกษาการลาของอาจารย์เฉพาะที่สังกัดกองวิทยาลัย กรมอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร เท่านั้น ถ้าจะมีการวิจัยเรื่องการลาของอาจารย์ ควรจะศึกษาการลาของอาจารย์ทั้งหมดทั่วประเทศและ เปรียบเทียบการลาของอาจารย์แต่ละกรมที่อยู่ในระดับเดียวกัน
2. ควรศึกษาถึงตัวประกอบสำคัญอื่น ๆ ที่ทำให้การลาของอาจารย์แตกต่างกันไป และในการรวบรวมข้อมูลควรใช้แบบสอบถามและใช้วิธีสัมภาษณ์ประกอบด้วย เพื่อจะได้ข้อเท็จจริงมากยิ่งขึ้น
3. ควรแยกจำนวนวันลาของอาจารย์เป็นรายเดือน เพื่อจะได้ทราบว่าเดือนใดที่อาจารย์ลามาก และมีสภาพการลาเป็นอย่างไร จะได้สามารถนำมาเป็นแนวทางในการบริหารงานของผู้บริหาร แต่ถ้าไม่สามารถแยกจำนวนวันลาของอาจารย์เป็นรายเดือนได้ อาจจะแยกเป็นภาคเรียนก็ได้ เพื่อดูว่าภาคเรียนไหนอาจารย์ลามากที่สุด
4. ควรเปรียบเทียบจำนวนผู้ลา และจำนวนวันลาของข้าราชการอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ข้าราชการครูว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย